

KAZYWAĆ (4) *vb impf*

ka- (2) *OrzRozm, WujNT*, kã- (1) *GórnDworz*.

praet 2 *sg m* -ś kazywiał (1). ◊ 3 *sg m* kazywiał (1). ◊ 3 *pl m pers* kazywali (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Iter. od „kazać”:

1. *Rozkazywać, zalecać [cum inf]* (2) : Ktorzi piyáne służy ná ich kołaciye prziwodzić każiwali. *KwiatKsiąż D2; Lácedemoniánie [...]* ku pothkánium kazywáli więc grác ná Cythárách *GórnDworz H2v*.

2. *Przemawiać* (2) :

kazywać do kogo (1): ponieważ on przodkował w mowie (*marg*) kázywał do ludu iż był wymownieyfzy. (–). *WujNT Act 14/11*.

a. *Wygłaszać kazania* (1) : znác żeś kázywał kiedyś/ boś iáko ná kazánium pod Pánem Kryftułem práwicę od lewice/ tákeś pod Krolem Polłkim ná they náłzey rozmowie oddźielił godne od niegodnych. *OrzRozm P*.

Formacje współrdzenne cf KAZAĆ.

KW